

И поред различитих мишљења и политичара и аналитичара, треба поштено рећи да су последњи избори и парламентарни и председнички ипак донели одређена разјашњења на политичкој сцени Србије. Победила је СНС и њен председнички кандидат Томислав Николић. Без обзира на малу излазност и „беле листиће“, што је пораз досадашње политике и политичара и у власти и у опозицији, грађани су рекли своје. Пресудили су да су Србији потребне промене и то дубоке и свеобухватне.

Колико је ко губитник а ко добитник, статистика је изразила процентима, али политичку анализу тек треба извести. По мени, пораз губитника је већи него што он хоће да призна и схвати, а требао би због себе а понајвише ради будућности Србије. На другој страни, стиче се утисак, који може и да вара, да победник жели да унесе скромност у своју победу, коју би, бојим се, грађани могли схватити и као малодушност у реализацији свега онога што су обећавали. Јер, како другачије схватити изјаву високог функционера СНС-а на дан инаугурације председника Николића у парламенту, да „очекује да ДС и СПС изађу пред председника са већином за формирање владе“. Ваљда је редослед нешто другачији.

Свакодневна поплава података у медијима о негативним трендовима у свим секторима економије и финансија и суморне прогнозе економиста и привредника, које се граниче са колапсом привреде, дужничком кризом, банкротом и даљим осиромашењем грађана, уз притисак страног фактора око КиМ, Сребренице, „Велике Србије“, само што нису активирали аларм за узбуну. Сигнал за смањење опасности, јер престанак није на виду, морали би да активирају политички фактори сразмерно поверењу које су им дали грађани. Шта би та „сразмерност“ требала да значи? Па управо то да политички лидери, који сада имају вољу народа у својим рукама, схвате да имају и одговорност да се, без политикантског калкулисања, страних и домаћих лобија, хитно договоре о националној и државној стратегији и приоритетима, формирају кредибилне институције власти и коначно почну нешто радити у корист овог напаћеног народа.

Једна друга ствар, међутим, озбиљно забрињава и представља опасност да ће Србија пронаћи пут изласка из кризе. Ради се, изгледа, поред анимозитета политичких елита и

о наговештају других подела. Анализом иступања појединих политичара у предизборној кампањи, посматрач са стране, без имало малициозности, могао је помислити да оне асоцирају на потцењивање и непоштовање јавности и медија од стране не малог броја политичара. Исто тако, у свођењу рачуна о факторима који су утицали на изборне резултате, као да се наслућује израженији сукоб једног дела политичке и интелектуалне елите. Јер, како другачије схватити шпекулације о утицају „круга двојке“ на слаб изборни резултат једног председничког кандидата у другом кругу. Да ли су на хоризонту нове свађе и поделе у иначе политички подељеној Србији на „ми и они“, које су промовисали и упорно настављају политичке елите?

Политички елитизам, страначки обојен, већ је дуго присутан у Србији, својствен поготово онима који су своје каријере почињали управо у политици, претварајући је у професију са доживотним запослењем. Злобници би рекли да су то они који су до јуче били „нико и ништа“ а данас су „неко и ништа“. Њих је лако препознати по скоро свакодневним изјавама о свему и свачему, по томе што лако обећавају и оптужују друге да би сакрили свој нерад и незнање. А источњачка мудрост каже: „О, Свевишњи, помози ми да држим затворена уста док не будем знао шта да кажем.“

На другој страни, интелектуална елита, као незаобилазни фактор за препород Србије, као да се држи мисли великог српског писца о понашању у „смутним временима“. Њихова одговорност за стање у друштву и активни ангажман, али на отвореној сцени, је ништа мања од политичке елите. Највећу помоћ власти, чак и оној коју подржава, независни интелектуалац са интегритетом, може пружити ако је критикује. Међутим, свака власт нађе начина да корумпира интелектуалца. Данас су то чланство у управним одборима јавних предузећа и установа, сутра националне пензије, прекосутра увлачење у политичке структуре и сл. Потребна су нам мишљења и анализе оних интелектуалаца који приступају проблемима са властитим оценама, насупрот скривању иза ауторитета, бежања у историју, прорицању будућности на основу „wishful thinking“.

Озбиљни проблеми земље захтевају синергију свих фактора друштва (државника, политичара, интелектуалаца, привредника, синдиката), управо сада после избора, да направе „smart partnership“ и са великим степеном сарадње и договарања покажу да Србија „има снаге“ да превазиђе подељеност, супротстави се страним притисцима и уценама, крене на пут опоравка и поврати осмех на лица њених грађана. У супротном,

Договор и слога или суноврат

Пише: Радоман Јовић
петак, 15 јун 2012 07:06

социјална бомба је са кратким фитиљем, а последице су непредвидиве.